

[Ole Espersen]

tigt som muligt skal have gældssanering både i og uden for konkurs. Jeg håber, at ministeren vil medvirke til, at vi i denne folketings-samling kan få udarbejdet de tekniske foranstaltninger, der er nødvendige for, at en sådan lovgivning kan vedtages.

Lad mig sige til slut, at vi, som har arbejdet med dette i 5-10 år, synes, at det er meget svært at acceptere yderligere forsinkelser. Jeg er glad over, at dette vist også er ministerens grundholdning. Ressourceproblemerne har blot fået lov til at spille en alt for stor rolle her.

Hagen Hagensen (KF):

Jeg synes, det er passende at sige med den gamle digters ord: »Hvad du evner, kast af i det nærmeste krav«. Det, der gøres her, er noget, man kan overse, og det er en begyndelse, vi kan drage en erfaring af.

Forholdet er jo det, at hvis man gik ind for en gældssanering, der bredte sig vidt ud – hvad jeg gerne ser at den kommer til at gøre engang – så er det en nydannelse, som ikke blot kræver, hvad fru Aase Olesen vist kaldte for 15 sølle jurister. Jeg ved ikke, hvorfor de skal være sølle. Det skal vel være nogle, der kan deres ting, går jeg ud fra, således at de kunne bruges til den opgave. Men nu vel, det er ikke det, det drejer sig om. Det er et helt nyt kompleks, hvor man skal i gang med alvorlige overvejelser om, hvordan man nu skal bygge dette op. Derfor tror jeg, det ville være godt, om man havde et erfaringsgrundlag, som jeg tror, man kan få igennem at gøre det alene for dem, der er under konkurs.

Men i øvrigt er det vel sådan, at der er ikke nogen, der siger, at fordi man gør det på den måde, så kan det ganske almindelige menneske, som fru Inger Harms sagde der skulle være noget for, ikke opnå en gældssanering. Det sker hver eneste dag. Det sker, uden at vi har nogen ordening derom, fordi man også godt kan klare tingene, uden at man overhovedet behøver at have noget retsvæsen med i det. Det er da givet. Men jeg ser gerne, at man kommer til at få en ordening, således at man faktisk med en vis tvang kan gennemføre, at der bliver en rimelig gældssanering.

Jeg synes, det er helt ved siden af, når hr. Ole Espersen begynder at drage spørgsmålet, om der skal ske en udvidelse af vor ordens-

magt, ind i forholdet her. Det er dog to ting, der aldeles intet har med hinanden at gøre. Jeg har opfattet det på den måde, at det ikke alene er de 15 sølle jurister og deres følge, men derimod nok så meget nydannelsen, som man vil overveje på anden måde.

Lad mig lige slutte med en ting, jeg ikke fik sagt før, og som jeg anser for at være væsentlig – noget, som man kunne gøre ved siden af: det er et spørgsmål, om vi ikke her i landet har forældelsesfrister for krav, der er alt for lange. 5 år for almindelige krav og 20 år for, hvad der følger af gældsbreve o.lign. Jeg tror, det er for lang tid. Jeg tror, man skulle kigge på det. Det kan man gøre ved siden af disse forhold for at skære ned på, hvornår man kan kræve penge. Lad mig for resten føje en ting til: man må kunne gøre det uden skattemæssig virkning. Er et krav forældet, så kommer skattevæsenet og siger: værsgo, nu skal du optage det til indkomstbeskatning. Så kommer folk fra asken og i ilden. Det var en af de ting, vi kunne tage fat på.

Aase Olesen (RV):

Må jeg starte med at beklage over for juristen hr. Hagen Hagensen, at jeg kom til at sige 15 sølle jurister. Det var selvfølgelig ordstillingen, der var forkert. Det skulle være sølle 15 jurister. Det betyder på almindelig dansk, at det var bare 15 jurister.

Jeg ved ikke, om det var den bemærkning, der gav justitsministeren anledning til at sige, at han havde mærket sig, at der var nogle ordførere, der syntes, det var forholdsvis underordnet med øgede udgifter. Jeg vil i hvert fald gerne sige, at for det radikale venstres vedkommende mener vi ikke, at det er på nogen måde underordnet, at der kommer øgede udgifter for staten, men når vi går ind for en udvidet mulighed for gældssanering her, er det netop, fordi vi mener, at staten bare på lidt længere sigt vil kunne spare penge. Det kan godt være, at man i første omgang vil notere sig en lønforskel mellem disse jurister, når de bliver dommerfuldmægtige, og kontorpersonalet, hvad det nu bliver, og så dem, der i dag går ledige. Men det, man ikke tæller med i justitsministeriet, er alle de udgifter, der falder på ministerens kollega her på ministerbænken i dag, nemlig socialministeren.